

gema, ja andis siis lubba minna. Ja poisike ei olnud ka mitte üks tigege egga sannakuulmatta laps, waid keif rahwas majas armastasid tedda, ja koddanik, kelle parralt maja olli, sallis ka hea melega, et ta howis temma sure sikkoga mangis. Selle ellajaga olli laps jubba teisel suul tuttavaks saand, ja tedda ni waggaseks oppetand, et ta julgeste ta pikka habbet ja suri sarwi katsus, ta kaela kratsis, ja wimaks ta selgagi ronnis ja ratsa temmaga soitis. Ja rahwas, kes sedda naggi, ei kartnud ka ial ennam lapse parrast, sest et si temmale kurja ei teind, waid laskis ennast weel pealegi sarwist juhtida nenda kui poisike tahtis, ja soitis wahhest moda due temmaga, fenni kui mollemad palla waks said ja arrawassisid. Siis heitsid ka jalle mollemad korwo seina are puhkama, ja moistlik ja hea siddamega poisike ei teinud ka sikkule ial liga, egga arritand egga tullitand tedda wallatusse parrast, waid andis temmale mitto korda omma

ennese leima tükki poleks. Sedda wisi oppis ellajas last armastama ja hoidis temma jure, ja kais ta jarrel, ja kissetas tedda tagga kui laps treppidest ulles omma tuppä läks. Se olli nüüd sui; agga talwe ei sanud laps due, ja nüüd olli temmal weikeses toas warfi aeg iggaw, ja ta otis ja leidis ka, ommale parrajat mangimisse rumi. Se olli põningil. Seal kuiwatas emma marga pessa, mis ta ommale, ehk ka teistele rahha parrast olli pesnud, sest se olli temmale õige kae parrast, kohhe omma toa uksest astudes olli temma seal, ja poeg tuli temma jarrele ja leidis sealt sure selge akna, mis walget kül andis, ja rumi olli ka heaste. Ja et seal ka külmaski hädda ei olnud karta, siis ei keland emma tedda ka ial fenna minnemast: Ja kui poisike leidis, et ta sealt aknast wõis nähha, kui issa kajo tuli, siis läks ta ka parrast sui ajal õhtul ikka fenna, ja otas seal kuni issa piddi tulles, ja kui ta tedda sai näinud,